

stel je een skatepark voor als een microkosmos, wat kunnen we daarvan leren?

Een skatebaan op het podium van onze grote zaal. Het is geen grootspraak, maar precies wat deze zomer het geval is bij de voorstelling *Skatepark* van de Deense choreograaf Mette Ingvarsten, die na een reis langs onder meer New York, Parijs en Berlijn, twee dagen in Breda neerstrijkt.

glijdend door de straten

De legende wil dat skateboarden werd geboren op een dag dat lage golven de surfers in Los Angeles noodzaakten het asfalt op te zoeken. Glijdend door de straten, elk nieuw obstakel overwinnend, is skateboarden een merkwaardige choreografie gebleken. Het bespeelt het oppervlak van onze steden zoals een musicus zijn instrument, eist de openbare ruimte op en trekt de aandacht. Ook in Breda kennen we dat fenomeen, niet in de laatste plaats op het voorplein van het Chassé Theater.

Waarom er een voorstelling over maken? “Het idee voor *Skatepark* ontstond ongeveer vier jaar geleden, in een periode waarin ik veel tijd doorbracht met mijn twee kinderen in het Ursulines Skatepark in het centrum van Brussel”, vertelt Ingvarsten. “Ik vond de snelheid en precisie van de bewegingen van de skaters erg indrukwekkend en het bracht me ook terug naar een periode in mijn leven, als tiener, toen ik zelf rolschaatste. Ik vond het heerlijk om me op wieltjes voort te bewegen en de flow van de beweging te ervaren: het gevoel dat ik natuurkundige wetten zoals zwaartekracht, oppervlaktewrijving of weerstand kon trotseren.”

flow

Ingvarsten raakte geïntrigeerd door de paradox van het skaten. “Het waren niet alleen de vloeiende beweging en de flow die me interesseerden, maar ook het harde werk, de herhaling en de volharding van iemand die een bepaalde beweging wil perfectioneren”, vertelt ze. “Deze tegenstrijdigheid vond ik interessant – het feit dat vloeiende beweging en flow niet

vanzelf ontstaan, maar iets zijn dat geoefend, geprobeerd en getest moet worden – en daarin vond ik een metafoor voor de maatschappij in het algemeen. Stel je voor dat een skatepark een microkosmos was? Wat zouden we ervan kunnen leren?”

In meer opzichten ziet Ingvarsten het skaten als een metafoor. “Skaten gaat zowel over vrijheid als over controle. Het is tegelijk een anarchistische én een sterk gecommercialiseerde activiteit. Het is een levensstijl, maar ook een Olympische sport. Het is door het kapitalisme overgenomen, maar het is ook nog steeds een echte manier om je onbelemmerd en krachtig te voelen terwijl je je op wielen voortbeweegt. Het is iets wat je alleen doet, maar evengoed iets wat je samen doet. Het is tegelijk competitief en bruut, maar ook sociaal en inclusief.”

verslingerd

Skatepark is exemplarisch voor het werk van Mette Ingvarsten. Al twintig jaar maakt ze sociaal en politiek geëngageerde voorstellingen. De vraag die ze zich steeds stelt, is of we een wereld kunnen creëren die draait om plezier in plaats van om het onderdrukken van verlangens. Als kind was ze verslingerd aan street dance en hiphop, later volgde ze dansopleidingen in Amsterdam en Brussel en maakte ze al snel indruk met hybride voorstellingen vol muziek, tekst, technologie en natuur, zoals *Giant City* dat in 2011 in Breda te zien was. Inmiddels vijftien jaar verder, geldt Ingvarsten wereldwijd als één van de meest invloedrijke choreografen van haar generatie.

een groep vrienden

Ingvarsten heeft voor *Skatepark* veel tijd gestoken in het samenstellen van haar team. “Het vinden van alle performers was een langdurig proces dat meer dan zes maanden in beslag nam”, vertelt Ingvarsten. “Ik zocht naar mensen waarvan ik dacht dat ze met elkaar overweg konden, zoals een groep vrienden van verschillende generaties die graag samen tijd doorbrengen. Ik heb veel tijd in het skatepark doorgebracht om de performers te vinden.”

Het begin van de creatie vond plaats in een skatepark in een oud industrieel gebouw in Erembodegem, net buiten Brussel. Ingvarsten: “Het voelde als een ‘thuis’ voor het stuk, een plek waar we ons op ons gemak voelden om te werken en waar we het grootste deel van ons materiaal ontwikkelden. Het had alle ramps en andere elementen die we nodig hadden.”

Aan het vaste team worden in iedere stad lokale skaters toegevoegd. Zo ook in Breda. “We organiseren een paar maanden voordat we optreden een workshop en we vragen ook een aantal lokale skaters om deel uit te maken van onze poging om een heel theater om te toveren tot een skatepark.”

Aan decor, geluid en belichting zijn veel gesprekken voorafgegaan. Doel was het skatepark te tonen als “een plek voor velen”, zegt Ingvarsten. Als een ruimte die “verschillende culturen, achtergronden, leeftijden, talen en stemmen herbergt, maar ook muziekstijlen, dresscodes, activiteiten en sferen.” Ingvarsten en haar team wilden een plek tonen “waar samenwerking belangrijker is dan competitie, waar vriendschappen en allianties lijken te regeren, waar samen skaten net zo belangrijk is als alleen skaten, waar verschillende genders en achtergronden de ruimte krijgen om een stem te

vinden, en waar verschillende skateniveaus naast elkaar kunnen bestaan, omdat het om veel meer gaat dan alleen competitieve virtuositeit.”

duizelingwekkend

Skatepark reist intussen al enige jaren over de wereld. Het is een even vrolijke als rebelse voorstelling die kinderen, jongeren en volwassenen fascineert, maar zeker ook ontroert. In een imposant skatepark wordt de zwaartekracht beproefd met duizelingwekkende ‘tricks’. Ondertussen wordt er graffiti gespoten, muziek gemaakt, basketbal gespeeld, gelachen en gedanst.

Hoe virtuoos de prestaties ook zijn, Ingvarsten toont meer dan alleen maar kunst- en vliegwerk. *Skatepark* presenteert de opkomst van een gemeenschap die wordt gekenmerkt door doorzettingsvermogen. Het schetst de passie van individuen die met vallen en opstaan de grenzen van het haalbare proberen te verleggen, alleen maar ook als groep. Hun herhaalde pogingen tot tricks, jumpwerk en evenwicht, hun onstuimige interactie, hun speelse clashes, tonen echter nog iets meer: een samenleving waarvan we kunnen leren.

Waarom wij *Skatepark* graag naar Breda haalden, is omdat het een van die zeldzame kunstwerken is die, zonder concessies, vrijwel elke doelgroep aanspreekt. Of zoals vakblad *Tanz.at* het zei: “Steeds weer worden pogingen gedaan om ‘hoge cultuur’ en ‘populaire cultuur’ samen te brengen, om muziek of praktijken uit de popcultuur op het podium te brengen. Zelden is dit zo magnifiek gelukt als in Mette Ingvarstens knap geënceneerde performance *Skatepark*.”

[Skatepark is te zien op zaterdag 11 en zondag 12 juli.](#)

